

Hij had ze wel zien passeren, door de straten, gesteven en gehesen in maatpakken, met gestreken gezichten. De consultants. Altijd klaar met goedkoop advies dat wat mocht kosten. Risico-analyse, daar kon je vandaag goed je brood mee verdienen, dacht Ike. In een wereld vol gevaar brachten consultants heil, de zaligmakers van de eenentwintigste eeuw. Op deze golf besloot Ike mee te varen. Zijn tijd om te schitteren aan het firmament was aan gebroken.

Life Coach Solutions Nv. Dat vond Ike passen op zijn homepage en visitekaartje. Kleinzoon van een bloemist, zoon van een garagist, en nu goerist.

Zijn moeder gaf hem de naam van zijn grootvader, Isaak. Voor de vrienden heette hij Ike, een naam met een missie.

Als jongen van acht zag Ike de dingen al groots. Toen ze hem vroegen wat hij later wou worden, antwoordde hij zonder schroom: 'Paus'. Elke week doorpluisde hij minutieus het parochieblad. Vol spanning keek hij uit of zijn naam vermeld stond als misdienaar van de wekelijkse eucharistieviering. Ike had al vroeg de smaak te pakken van het grote gebaar, vooraan op de bühne, in de spotlights, getooid met keizerlijke gewaden.

Vandaag kwamen er nog maar weinig mensen naar de kerk. Dus besloot Ike het anders aan te pakken. De dingen gaan nooit echt zoals gepland, maar

als je heel hard je best doet, kan je het maken, dacht hij.

Eerst wou hij het nog proberen als muzikant of acteur, maar toen bleek dat hij niet over de juiste talenten of vaardigheden beschikte, besloot hij het over een andere boeg te gooien. Politicus was ook een optie, maar het ontbrak hem aan de juiste connecties. Het schrijverschap dwaalde ook even door zijn gedachten. Uiteindelijk waagde hij zijn kans als lifecoach.

Ike was nog jong, vooraan in de dertig. Alles was nog mogelijk. De wereld liep vol met freelancers of huurlingen voor de goede zaak. Waarom zou hij niet kunnen wat anderen lukt? Succesvol zijn.

* * *

Ike legde de laatste hand aan zijn website Life Coach Solutions. Hij zat te computeren aan de keukentafel, met naast hem een dampende tas thee. Aan het lintje van het theezakje hing een papiertje met een inspirerende boodschap: *'A relaxed mind is a creative mind.'*

Zonder dat hij er erg in had, besloop zijn vrouw hem geruisloos van achteren. Ze droeg een lange, smalle rok waardoor ze verplicht kleine pasjes moest nemen. Ineens gleed ze haar handen met vaste grip rond zijn hals en drukte haar vingernagels diep in zijn nekvel. 'Zie je me nog graag?' vroeg ze. Ike schrok op. Betraapt.

Verdikke, daar gaat mijn *relaxed mind*. Eens om de zoveel weken hetzelfde ritueel, dacht hij. Hij draaide zich om, gaf haar vluchtig een luchtzoentje

en zei: 'Tuurlijk, schat.' Haar adem briepte in zijn nek. Het gaf hem rillingen. Haar ogen zagen dof.

'Meen je dat echt? Je mag dat niet zomaar zeggen als je het niet meent.' Ze kneep haar handen wat strakker rond zijn torso.

Zijn nekharen gingen recht staan. Hij smachtte naar adem. Terwijl hij verder tokkelde op z'n klavier, mompelde hij: 'Tuurlijk, schat. Zie jij me nog graag?'

Het bleef stil. Het monotone geluid van de klikkende computertoetsen weergalmden als alarmbellen in haar hoofd.

Ze staaarde voor zich uit en zei: 'Ik denk dat we te lang gewacht hebben. Eerst wou jij, maar ik niet. Dan wou ik, maar jij niet. En nu willen we allebei, maar lukt het niet. Waar ben je trouwens mee bezig?'

Ike glimlachte braaf. 'Ik ben bezig met mijn website: Life Coach Solutions. Wat vind je ervan? Binnenkort volgt er nog een YouTubekanaal voor al mijn toekomstige volgers. Leuk hè?'

Haar gelaat werd witter dan de ijsbergen van Antarctica.

Met een kleinejongensachtige, onnozele tronie antwoordde Ike: 'Trouwens, wat dacht je van een lifecoachrobot? Voor op kantoor. Om werknemers op de rand van een zenuwinzinking te screenen, op basis van een uitgekiend algoritme. Of een instant-happy-box met geluksrijmpjes? Binnen de vierentwintig uur aan huis geleverd door een postkoerier. Voor eenzame huismussen.'

Ze kuchte luid, alsof ze een haarbal ophoestte. Dan zei ze: 'Ike, meen je dat? Wat dacht je hiervan: onze relatie is burned-out, bored-out.'

Ike zweeg, verstijfd, verstild. Tot het gevaar weer zou gaan luwen, de jager de strijd zou staken.

Ze liet haar wurggreep los (later dacht ze nog dikwijls aan dit moment terug). Ze had een analytische aard, van het soort mens die graag alles minutieus doorgrondt vooraleer een pas te zetten. Een goede eigenschap. Twijfel. Hoewel ... Dat kon ontsporen in stilstand. Vertwijfeling. Nooit genoeg. Nooit genoeg.

Ike, daarentegen, was een tikkeltje naïef en ook wat narcistisch. Hij droomde weids, in grote lijnen. Hij oordeelde intuïtief, liet zijn buik spreken. Hij was snel voldaan en zijn gevoel dicteerde hem dat hij klaar was ... om de boodschap te brengen.

* * *

Ike vond een kantoor in een van de statige art-nouveauserhuizen die Brussel rijk was. Hier had kunstig denkwerk van artiesten en architecten gerijpt en hadden handen van ambachtslui getoond wat vakwerk was. Nu zou Ike de mensen voorzien van voedsel voor de geest.

Vandaag had je discountsupermarkten met bergen *fressen*. Alleen naar de moraal was het nog wat zoeken. Dat gat in de markt, dat open en bloot stond te stinken, ging Ike vullen. Goerist. Life-coach.

Hij zou intelligente dames die loopbaan en universitair diploma opzijschoven voor kind en gezin, voorzien van levenslessen en ondertussen een graantje meepikken. Ook jongvolwassen mannen

die als kind van mama nooit een verhaaltje hadden gekregen en nu moeilijk de slaap konden vatten, waren welkom. Net als verdwaalde derdegeneratiemigranten uit het Midden-Oosten die geen plek vonden in het buiten-Westen.

Hij had boerenwijsheden, metaforen met hopen voor ze klaarliggen. Laatst nog, tijdens zijn wekelijkse joggingpartij op vervlogen jaagpaden langs de rivier, toen alweer een opgebrande carrièrist zijn pad kruiste, schoot het hem te binnen: 'De wijze rivier meandert, baadt in overstromingsgebied. Ze houdt het hoofd boven water wanneer het noodweer dat gebiedt.'

Te tellen vanaf deze langste dag zou hij licht brengen waar het donker was. Ike.

* * *

Ze zat op de rand van het bed en knoopte haar blonde lokken, sierlijk en gracieus. Door het venster raam viel het eerste, warme zomerlicht naar binnen. In de verte klonk het gerinkel van fietsbellen en de extase van studenten die hun koten en krochten verlieten na examens. Binnenkort zou de stad nog een korte opstoot kennen van muziek- en drankfestijnen. En dan: rust. Voor even. Tot de lineaire en cyclische tijd van nieuwe en oude ontmoetingen, studeren en proefschriften in september weer zou beginnen. Van vooraf aan. Maar nu was er eerst de zomer. En die affaire. Met de professor.

'Zou je me in de toekomst geen sms'jes, WhatsAppberichten of wat dan ook meer willen sturen?'

zei ze. De professor lag languit in bed en bewonderde haar rug.

‘Ik wil niet dat Ike argwaan krijgt telkens wanneer m’n smartphone begint te piepen. Als je me wilt bereiken, stuur dan een mailtje naar de account van onze universiteit, maar laat ons werk en privé gescheiden houden. Jij hoort bij de categorie werk. Trouwens, wist je dat affairisten het best op tachtig kilometer van elkaar wonen? Anders is de pakkans te groot. Dat heb ik ergens gelezen.’

‘Heb je dan ook gelezen dat verliefdheid slechts achttien maanden duurt?’ antwoordde de professor. Hij draaide zich om en begon zijn scrotum wat te masseren. Ze reageerde niet, of toch, ze mompelde: ‘Wat betekent verliefdheid als er een heel leven is om te houden van?’

De professor geeuwde. Hij kon terugbuigen op een geslaagde carrière als academicus. Dat tooide hem met een zekere genoegzaamheid, verwaandheid volgens sommigen. Onderweg had hij heel wat trofeeën verzameld. Zij was z’n laatste verovering. Een oude bok heeft graag een jong blaadje. Terwijl de professor verder zijn scrotum aaide alsof het een troetelbeertje was, antwoordde hij: ‘Vandaag las ik in de krant dat ze hebben ontdekt welke chemische processen aan het werk zijn in de hersenen van verliefden. Een en al euforie, een cocktail van allerhande hormonen of mines, zoals in minnaar of minnares. Dopamine, fenylethylamine en ga zo maar door. Alleen het mysterie zelf is nog niet onttovert. Wie of wat is de initiator van al die energie?’

Hij aarzelde even. Zij ging ondertussen verder met haar zwarte netkousen aan te doen.

‘Het doet me denken aan de geboorte van het heelal. We weten alles over de big bang en erna, maar naar het waarom blijft het raden.’

Ze draaide zich om en terwijl ze ongeïnteresseerd naar het behaarde stukje buik onder zijn navel keek, zei ze: ‘Ach, doet dat ertoe? Waarom je tijd verspillen met wat je toch niet kan of vermag te weten? En dan nog. Stel je voor dat je het toch te weten komt en dat alles gewoon een schitterend ongeluk blijkt te zijn? Zomaar, omdat het nu eenmaal gebeurde. Zou je dan minder van me houden?’

De professor zette zich recht en begon aan haar blaadjes te sabbelen.

* * *

Valentina tuurde naar het scherm van haar computer. Tropische dampen en nevels ontwaakten uit de groene flanken van de vallei. Nog steeds geen e-mail of Facebookbericht van Adam. Het was ondertussen al meer dan een week geleden dat ze nog iets van haar verlosser had gehoord. Ze maakte zich zorgen.

Adam en Valentina leerden elkaar een maand eerder kennen. Hij was een pas afgestudeerde student geneeskunde, zij een bloedmooie achttienjarige Colombiaanse die in en om de *finca* van haar familie hand-en-spandiensten leverde. Valentina voedde, borstelde en zadelde elke dag tientallen zwarte en witte paarden. Nakomelingen van conquistadores

uit Europa: in vervlogen tijden arriveerden ze in houten schepen, vandaag kwamen ze in stalen vliegtuigen, de toeristen, op zoek naar zichzelf en de ander. Met onder hun arm een Lonely Planet en een eenzaam hart.

'Colombia. *The only risk is wanting to stay*', stond er in grote drukletters in de ontvangsthall van de internationale luchthaven van Bogota. Die slogan en campagne moesten het gewelddadige verleden van de voorbije decennia doen vergeten, honderd jaar eenzaamheid gevuld met linkse guerrillastrijders die vochten voor een beter leven, maar onderweg het lichtend pad kwijtraakten.

Sinds kort profiteerde Colombia van de geneugten en weldaden van de gecorrigeerde vrije markt. En door de wet van de stimulerende achterstand ging het snel. In de bergen verschenen snelwegen en villa's voor de middenklasse. Steden en *barrios* werden aangekleed met metro's en kabelbanen. In het straatbeeld doken her en der logo's op van multinationale ondernemingen: koffiezaken, confectie voor de massa.

Valentina was de enige dochter en oogappel van haar vader en moeder. Die hadden in de bergen van Colombia een mooi stukje land met landhuis omgetoverd tot een zelfbedruipende kleine en middelgrote onderneming. Met koeien, paarden, een koffieplantage en een tuin met prachtige bloemen waar kolibries en toeristen gek op waren. Valentina ging tot haar zestien jaar naar school, maar droomde van meer dan een leven op de *finca*. Toen de witte ridder op het paard verscheen (in werkelijkheid een afge-

stuurde student geneeskunde op wereldreis), greep ze haar kans.

Samen timmeren aan de sociale ladder: Adam ging Valentina helpen, zo dacht ze, met een liefdevol duwtje in de rug, ambitie en liefde. Zonder grenzen. Het kostte haar weinig moeite om Adam in de verleiding te brengen. En zelf moest ze bekennen dat ze Adam ook wel een knappe man vond, met de juiste geloofsbrieven.

Hun romance was hevig, maar kortstondig. Adam had een strak reisplan en wou vooruit. Hete tranen, noch een vurige nacht mochten baten. Valentina ging er bijna aan dood.

'Ping!' Haar smartphone lichtte op. 'Hola Mi Amor, kunnen we elkaar binnen een uurtje opbellen?'

* * *

Had ik maar vleugels, of een boot. Dan ging ik naar bem toe, dacht Naima.

Tussen de plooien van het gebergte spiedde ze naar de azuurblauwe glinstering van de Middellandse Zee. Wat verderop stond een muilezel te grazen, op zoek naar het laatste plukje groen. De verschroeide aarde bood nog weinig maal. De lucht ademde de kleur van benna. En voorbij de golven, achter de plantages, vertoefde haar vader, in Europa, op zoek naar een beter leven voor kind en gezin.

Terwijl lokale vrijheidsstrijders hun idealen zaten uit te zweten in de gevangenis van de sultan en aan de andere kant van de oceaan talloze jongelui hun summer of love beleefden, met bloemenprints en basjiesj, was Naima druk bezig met een stok een wiel draaiende te houden.

‘Naima! Naima!’ In de verte hoorde het meisje met de amandelvormige, donkerbruine ogen de stem van haar mama: ‘Naima, kom gauw naar huis. Papa wil je iets zeggen.’

Als de bliksem liet Naima haar stok en wiel voor wat het was en rende naar het huis van haar moeder. De lemen woning bestond uit twee kamers. In de ene kamer werd er gewoond, geleefd en gekookt, en in de andere kamer werd er geslapen, met zijn drieën: zij, haar moeder en haar grootmoeder. Broertjes of zusjes waren er niet. Ooit – in een onbewaakt moment – had ze wel iets opgepikt over halfbroers of halfzusjes, maar daar werd in haar bijzijn niet over gesproken.

Naima was een schattig meisje van een jaar of vijf. Net zoals alle andere kleine kinderen van haar leeftijd bielde ze van fantaseren en koekjes eten.

De mama van Naima was de tweede vrouw van haar vader. Hoe het precies zat met die eerste vrouw, dat wist Naima niet zo goed. Wat ze wel wist, was dat haar papa in Nederland aan de toekomst bouwde. Om de zoveel maanden hoorde ze zijn stem, via een cassettebandje, opgenomen in een gammel pensionnetje in Rotterdam.

‘Eindelijk. Waar zat jij? Wil je niet horen wat je papa te zeggen heeft?’

Naima hoorde amper wat haar mama zei. Ondertussen dwaalden haar ogen af naar het scherm van de zwart-wit-tv. Daar zong Oum Kaltboum een liedje over liefde en verdriet. Naima’s mama had de tv gekocht met het eerste geld dat haar papa naar Marokko had opgestuurd.

* * *